

Sygn. akt I C 1180/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 maja 2018 roku

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej Wydział I Cywilny

w składzie: Przewodniczący SSR Bartłomiej Rajca

Protokolant: Mirosława Mękarska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 maja 2018 roku w Ś.

sprawy z powództwa S. B.

przeciwko Towarzystwo (...) SA z/s w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej Towarzystwo (...) SA z/s w W. na rzecz powoda S. B. kwotę 11.010,51 zł (jedenaście tysięcy dziesięć złotych 51/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 28.02.2016r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 5.440,67 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Środzie Śląskiej kwotę 131,31 zł tytułem wydatków tymczasowo poniesionych w toku postępowania przez Skarb Państwa.

Sygn. akt I C 1180/16

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 26 października 2016r. powód S. B. wniósł przeciwko stronie pozwanej Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W. o zapłatę kwoty 11.010,51 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 4 lutego 2016 r. do dnia zapłaty za opóźnienie w zapłacie, wraz z kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 28 stycznia 2016r. miał miejsce wypadek komunikacyjny, w wyniku, którego uszkodzeniu uległ pojazd powoda marki P. o nr rej. (...). Bezpośrednią przyczyną zdarzenia była nieprawidłowa zmiana pasa ruchu przez kierującego pojazdem marki M. (...) o nr rej. (...). Powód chcąc uniknąć zderzenia pojazdów, wykonał manewr obronny, w konsekwencji którego uderzył w barierę ochronną po prawej stronie jezdni. Sprawca zdarzenia przyznał się do winy i został ukarany mandatem karnym. W dniu zdarzenia sprawca był objęty ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przez stronę pozwaną

Powód zgłosił swoje roszczenie odszkodowawcze stronie pozwanej. Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego strona pozwana pierwotnie przyjęła odpowiedzialność za powstałą szkodę, jednak po powtórnej analizie zebranej dokumentacji strona pozwana wydała decyzję odmawiającą wypłaty odszkodowania. Zdaniem powoda decyzja strony pozwanej o odmowie przyjęcia odpowiedzialności za uszkodzenia pojazdu powoda była całkowicie bezzasadna, gdyż oświadczenie powoda, oświadczenie sprawcy oraz dokumentacja fotograficzna z miejsca zdarzenia korespondują z uszkodzeniami pojazdu powoda. Podczas zdarzenia nie doszło do kontaktu obu pojazdów, więc pojazd sprawcy

nie został uszkodzony, uszkodzona została natomiast bariera ochronna, w którą uderzył powód. Pojazd powoda bezpośrednio z miejsca zdarzenia został przetransportowany do warsztatu (...) Sp. z o.o., gdzie wykonano jego naprawę. Łączny koszt naprawy wyniósł 11 010,51 zł. Powód wskazał, że biorąc pod uwagę okoliczności zdarzenia, oświadczenie sprawcy zdarzenia, strona pozwana bezzasadnie odmówiła wypłaty odszkodowania. Twierdzenie strony pozwanej, jakoby nie zachodził związek przyczynowo skutkowy pomiędzy uszkodzeniami przodu pojazdu powoda a zdarzeniem jest chybiona.

Powód wniósł także o zasądzenie odsetek od kwoty 11.010,51 zł od dnia 4 lutego 2016r. do dnia zapłaty, argumentując, że w tym dniu powód zgłosił szkodę. W ocenie powoda odsetki należą się poszkodowanemu już od dnia zgłoszenia szkody.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Strona zaprzeczyła wszystkim twierdzeniom powoda z wyjątkiem wyraźnie przyznanych oraz zakwestionowała swoją odpowiedzialność za skutki zdarzenia z dnia 28 stycznia 2016r. Strona pozwana przyznała, że przyjęła zgłoszenie szkody i na jego podstawie przeprowadziła postępowania likwidacyjne, w wyniku, którego odmówiła powodowi odszkodowania. Jednak w przedmiotowej sprawie nie było podstaw do przypisania odpowiedzialności sprawcy szkody na zasadzie wyrażonej w art. 436 § 2 k.c. Zderzeniem się pojazdów w rozumieniu tego przepisu jest każde zetknięcie się tych pojazdów będących w ruchu. Bezsporne jest, że w przypadku zdarzenia z dnia 28 stycznia 2016r. nie doszło do zderzenia się dwóch pojazdów, gdyż pojazd sprawcy nie zetknął się z pojazdem powoda. W takiej sytuacji w rachubę wchodzi odpowiedzialność sprawcy zdarzenia na podstawie art. 436 § 1 k.c. Jednak odpowiedzialność na zasadzie ryzyka wynikająca z art. 436 k.c. w związku z art. 435 k.c. nie może iść tak daleko, aby można było ją wiązać z każdym ruchem pojazdu mechanicznego, przy pominięciu przyczynowości z art. 361 k.c. Strona pozwana podniosła, że powstanie szkody musi być przyczynowo rzeczywiście związane z ruchem pojazdu. Strona pozwana stwierdziła, że uszkodzenia w pojeździe P. (...) nie mogły powstać w opisanych i przeanalizowanych okolicznościach, gdyż jej oględziny wykazały, że zgłoszone uszkodzenia pojazdu P. (...) nie odpowiadają warunkom wskazanym w przebiegu zdarzenia.

Strona pozwana kwestionowała też, że szkoda ma charakter szkody częściowej. W jej ocenie naprawa była ekonomicznie nieuzasadniona, ponieważ jej wartość przekraczała wartość pojazdu przez szkodą.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 stycznia 2016r. we W., na zjeździe z Autostradowej O., doszło do zdarzenia drogowego z udziałem pojazdu marki M. (...) nr rej. (...) i pojazdu powoda marki P. o nr rej. (...). Kierujący pojazdem marki M. (...) zmieniając pas z lewego na prawy nie zauważył jadącego prawym pasem powoda, zmuszając go do odbicia w prawą stronę, co doprowadziło do zjechani pojazdu powoda na prawą stronę i zetknięcia się prawej strony tego pojazdu z barierą ochronną na poboczu jezdni. Sprawca zdarzenia uznał swoją odpowiedzialność za to zdarzenia, został ukarany mandatem karnym, który przyjął i się od niego nie odwołał.

Dowód: - zaświadczenie K. we W. – k. 8,

- pisemne zgłoszenie szkody w pojeździe powoda – k. 15,

- oświadczenie M. R. do strony pozwanej z 03.02.2016 r. – k.16-17

- zeznania świadka M. R. – nośnik zapisu – k. 74,

Powód zgłosił szkodę stronie pozwanej w dniu 28 stycznia 2016r. Strona najpierw przyjęła odpowiedzialność za szkodę, a następnie wycofała się z tej decyzji pismem z dnia 8 marca 2016r. i pismem z dnia 24 marca 2016 r. uznała,

że powodowi odszkodowanie nie przysługuje, kwestionując swoją odpowiedzialność za szkodę. Strona pozwana stwierdziła, że uszkodzenia w pojeździe nie mogły powstać z wyniku zdarzenia z dnia 28 stycznia 2016r.

Dowód: - pismo strony pozwanej z dnia 28.01.2016 r., z dnia 08.03.2016 r., z dnia 24.03.2016 r. – k. 9, 10 oraz w aktach szkody strony pozwanej nr 100- (...) –k. 44

W pojeździe powoda uszkodzeniu uległ prawy przedni błotnik, górna krawędź nakładki zderzaka przedniego, zerwaniu uległ najprawdopodobniej klosz kierunkowskazu bocznego, montowanego w poszyciu prawego, przedniego błotnika. Uszkodzeniu uległy również drzwi przednie prawe, drzwi tylne prawe, tylny prawy błotnik, opona prawa przednia tego pojazdu; opony prawego, przedniego oraz tylnego koła posiadają obwodowe przetarcia zewnętrznych ścian bocznych. Ponadto doszło do częściowego wyparcia prawej krawędzi nakładki zderzaka tylnego z punktów montażowych oraz jej odchylenia poza obrys pojazdu. Wartość pojazdu przed szkodą wynosiła 12.600 zł brutto. Mając na uwadze ustalony zakres uszkodzeń pojazdu powoda, ustalenia poczynione w trakcie bezpośrednich oględzin miejsca zdarzenia oraz sporządzone zestawienie wysokościowe pojazdu i barier energochłonnych z uwzględnieniem infrastruktury drogowej, możliwe jest, aby do uszkodzenia pojazdu powoda doszło w okolicznościach deklarowanych przez powoda.

Dowód: - opinia biegłego sądowego w dziedzinie techniczno-kryminalistycznej rekonstrukcji wypadków drogowych, techniki samochodowej i wycen pojazdów z listy SO w Jeleniej Górze P. B. – k. 85-110

Powód dokonał naprawy uszkodzonego pojazdu w autoryzowanym serwisie obsługi (...) Sp. z o. o. z siedzibą we W.. Koszt naprawy wyniósł łącznie 11.010,51 zł brutto.

Dowód: - kalkulacja naprawy nr (...) Kim (...) – k.18-21

- faktura nr (...) – k. 22-23,

- faktura nr (...) – k. 24-25,

- faktura nr (...) – k. 26-27.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie prawie w całości.

Dokonując ustaleń faktycznych Sąd, poza innymi ww. dowodami, dał w pełnym zakresie wiarę opinii biegłego sądowego dopuszczonej, jako dowód w niniejsze sprawie. Wiarygodność opinii biegłego wynikała z faktu, że w granicach możliwej dla Sądu oceny tejże opinii, nie było podstaw do uznania jej, choć w pewnych elementach za błędną lub chociaż wadliwą przez pryzmat logiki, wiedzy powszechnej i zasad oświadczenia życiowego, co uzasadniałyby konieczność sporządzenia nowej opinii, a właśnie pod tymi względami należy oceniać opinię biegłych. Zgodnie, bowiem z poglądem wyrażonym w orzecznictwie sądowym (wyrok SN z 7.04.2005 r. w sprawie II CK 572/04, opubl. w LEX nr 151656) specyfika oceny dowodu z opinii biegłego wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, w istocie w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej. Ustaleń tych żadna ze stron zresztą ostatecznie nie kwestionowała. Opierając się na ww. opinii Sąd ustalił, że w zakres uszkodzeń pojazdu powoda w wyniku kolizji z dnia 28 stycznia 2016 r. należy zaliczyć kwestionowane przez stronę pozwaną uszkodzenie przedniej części w pojeździe powoda. Jak wynika z przytoczonych w stanie faktycznym, przekonywujących wywodów ww. opinii biegłego, do uszkodzeń w pojeździe powoda mogło dojść w okolicznościach przez niego przedstawionych. Nie ujawniły się też żadne okoliczności wskazujące na to, by do tego uszkodzenia mogło dojść w innych okolicznościach niż wskazał to powód.

Natomiast zeznania świadka P. K. nie umożliwiły dokonywania ustaleń faktycznych na ich podstawie, gdyż świadek ten nie pamiętał żadnych okoliczności zdarzenia z dnia 28.10.2016 r. z uwagi na upływ czasu od tego zdarzenia oraz wielość tego typu zdarzeń, w jakich świadek brał udział, co jest zrozumiałe, mając na uwadze, że czynności w ww. sprawie wykonywał w charakterze służbowym jako funkcjonariusz Policji.

Przechodząc do wskazania podstawy prawnej wyroku należy wskazać, że zgodnie z art. 436 § 1 zd. 1 k.c. w zw. z art. 435 § 1 k.c. posiadacz (samoistny albo zależny) mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch tego środka, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności. Nadto zgodnie z art. 822 § 1 Kc przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zgodnie z § 2 i 3 w/w przepisu umowa ubezpieczenia, jeśli strony nie umówiły się inaczej, obejmuje szkody, o jakich mowa wyżej, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia, a uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. Odpowiedzialność odszkodowawczą z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej regulują również przepisy szczególne. Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003 r., Nr 124, poz. 1152 ze zm.) z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierującym pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia lub utrata, zniszczenie albo uszkodzenie mienia. Nadto zgodnie z art. 361 § 1 i 2 Kc i art. 363 § 1 Kc zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła; w powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje m.in. straty, które poszkodowany poniósł, przy czym naprawienie szkody powinno nastąpić według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej.

Bezsporne było w niniejszej sprawie, że strona pozwana udzielała ochrony ubezpieczeniowej (gwarancyjnej) z tytułu odpowiedzialności posiadaczy pojazdów mechanicznych posiadaczowi marki M. (...), w okresie w którym doszło do zdarzenia drogowego z dnia 28.01.2016 r., opisanego w stanie faktycznym niniejszej sprawy. Bezsporne było przy tym, że w ramach tego zdarzenia, nie doszło do zderzenia się pojazdów sprawcy i poszkodowanego powoda. Odpowiedzialność gwarancyjna strony pozwanej oparta jest zatem o zasadę ryzyka z art. 435 § 1 k.c. (poprzez odesłanie z art. 436 § 1 zd. 1 k.c.), a strona pozwana mogłaby uwolnić się od niej poprzez wykazanie jednej z okoliczności egzoneracyjnych, wskazanych w ww. przepisie, tj. że szkoda powstała wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą strona pozwana nie ponosi odpowiedzialności, czego strona pozwana nie wykazała, a nawet nie twierdziła, że któraś z tych okoliczności miała miejsce.

Nadto z ustalonego stanu faktycznego wynika, że zachowanie kierującego ww. pojazdem marki M. (...) na drodze w dniu 28.01.2016 r. doprowadziło do powstania szkody w pojeździe powoda, w postaci uszkodzeń pojazdu marki P. szczegółowo opisanych w stanie faktycznym niniejszej sprawy. Zarzut strony pozwanej o braku związku przyczynowego z art. 361 § 1 k.c. pomiędzy uszkodzeniami pojazdu powoda m-ki P., a zdarzeniem z dnia 28.10.2016 r. okazał się bowiem bezzasadny. Z ustalonego stanu faktycznego wynika bowiem, że do uszkodzeń pojazdu powoda, o których powód twierdził w pozwie, doszło w wyniku zdarzenia drogowego z dnia 28.01.2016 r. Zatem strona pozwana jako ubezpieczyciel gwarancyjny odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody jest zobowiązana do wyrównania powodowi powstałego uszczerbku majątkowego powoda poprzez odszkodowanie w formie poprzez zapłaty na rzecz powoda odpowiedniej sumy pieniężnej, zgodnie z art. 363 § 1 zd. 1 k.c. i zgodnie z żądaniem powoda w tym zakresie.

Odszkodowanie, o którym mowa w ww. przepisach, ma wyrównać uszczerbek w sferze majątkowej poszkodowanego polegający na utraceniu aktywów lub zwiększeniu pasywów (tam m.in. wyrok SN z 20.02.2002 r., V CKN 903/00, OSNC 2003/1/15). Przywrócenie stanu poprzedniego polega na odzyskaniu (przez naprawę lub odtworzenie) użyteczności i walorów estetycznych sprzed wypadku (tak m.in. wyrok z dnia 05.11.1980 r., III CRN 223/80, OSNC 1981/10/186). Odszkodowanie obejmuje wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki tj. koszty zakupu niezbędnych nowych części i innych materiałów (tak m.in. wyrok SN z 20.02.1981 r., I CR 17/81, OSNC 1981/10/199,

wyżej cyt. wyrok SN z dnia 20.02.2002 r., V CKN 903/00 OSNC 2003/1/15). Ustalając odszkodowanie uwzględnia się ceny rynku lokalnego (tak m.in. wyrok SN z 13.06.2003 r., III CZP 32/03, OSNC 2004/4/51).

Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego, szkoda w pojeździe powoda miała charakter tzw. szkody częściowej. Wbrew bowiem stanowisku strony pozwanej, z ustalonego stanu faktycznego nie wynika, że koszt naprawy pojazdu powoda przekraczał wartość rynkową tego pojazdu w stanie sprzed zdarzenia z 28 stycznia 2016 r. Zatem zgodnie z zasługującym na aprobatę i przyjmowanym a contrario poglądem wyrażonym wielokrotnie w orzecznictwie sądowym (m.in. w orzeczeniach z dnia 20 lutego 2002 r., V CKN 903/00 - Mon. Pr. 2002, z. 19, poz. 897 oraz z dnia 11 czerwca 2003 r., V CKN 308/01 oraz w uzasadnieniu postanowienia SN z 12.01.2006 r., III CZP 76/05) wobec braku wystąpienia tzw. szkody całkowitej naprawienie szkody w pojeździe powoda może polegać na żądaniu zwrotu odpowiednich kosztów przywrócenia pojazdu powoda do stanu sprzed kolizji z dnia 28 stycznia 2016 r.

Powód dokonał już naprawy uszkodzonego pojazdu, a więc przywrócenia pojazdu do stanu sprzed zdarzenia z dnia 28.01.2016 r., której to okoliczności strona pozwana nie kwestionowała. Powód poniósł z tego tytułu koszt w łącznej kwocie 11.010,51 zł, którą to okoliczność wykazał dokumentując ją odpowiednimi rachunkami za naprawę. Strona pozwana nie wykazała przy tym, by koszty w tej wysokości, poniesione przez powoda, nie pozostawały w tzw. adekwatnym związku przyczynowym ze szkodą z dnia 28.01.2016 r. Strona pozwana jest zatem zobowiązana do zapłaty ww. kwoty na rzecz powoda. Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od strony pozwanej w pkt. I wyroku dochodzoną przez powoda tytułem należności głównej sumę pieniężną.

O odsetkach od zasądzonej kwoty Sąd orzekł w oparciu o art. 481 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zgodnie, z którym zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Żądanie zapłaty odsetek tytułem ustalonego w stanie faktycznym uzupełniającego zwrotu kosztów przywrócenia pojazdu powoda do stanu sprzed wypadku z dnia 28 stycznia 2016 r. było uzasadnione, skoro jak wynika z ustaleń stanu faktycznego strona pozwana nie wypłaciła powodowi należnej mu z tego tytułu kwoty w terminie wskazanym w art. 14 ust. 1 ww. ustawy. Powód zgłosił szkodę w dniu 28 stycznia 2016r., więc ostatnim dniem 30-dniowego terminu był dzień 27 lutego 2016r. Mając powyższe na uwadze powodowi należą się odsetki od dnia 28 lutego 2016r, o czym Sąd orzekł w pkt. I wyroku. Natomiast w pozostałym zakresie powództwo w zakresie odsetek ulegało oddaleniu, o czym orzeczono w pkt II wyroku, jako pozbawione podstaw faktycznych i prawnych.

O kosztach procesu Sąd orzekł w pkt III wyroku na podstawie art. 100 zdanie 2 k.p.c., zgodnie z którym sąd może włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko, co do nieznaczej części swego żądania albo, gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Sąd obciążył całością kosztów procesu powoda stronę pozwaną. Powód uległ w zakresie swojego żądania jedynie co do terminu, od którego mają być naliczane odsetki ustawowe za opóźnienie, co niewątpliwie jest nieznaczną częścią żądania. Powód w toku procesu poniósł uzasadnione i celowe koszty procesu w łącznej kwocie 5.440,67 zł, na którą złożyły się: opłata od pozwu z wysokości 551 zł, wynagrodzenie pełnomocnika wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 4.817 zł oraz kwoty 72,62 zł tytułem wynagrodzenia biegłego, w zakresie w jakim to wynagrodzenie zostało ostatecznie sfinansowane z zaliczki uiszczonej przez powoda. Wysokość przyjętej stawki zastępstwa procesowego powoda przez pełnomocnika będącego adwokatem znajduje uzasadnienie w § 2 pkt 5 w zw. z § 15 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, w brzmieniu obowiązującym w chwili wniesienia pozwu w niniejszej sprawie, a jej minimalna wysokość – w § 2 ww. rozporządzenia, mając na uwadze, że nie można w ocenie Sądu przyjąć, by nakład pracy pełnomocnika powoda w niniejszej sprawie, a także charakter sprawy i jego wkład pracy w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia uzasadniał przyjęcie wyższej stawki niż minimalna.

Nadto w pkt IV Sąd orzekł o wydatkach tymczasowo poniesionych w toku postępowania przez Skarb Państwa w postaci zwrotu kosztów dojazdu świadka do sądu oraz utraconego przez niego wynagrodzenia z kwocie 131,31 zł. Zgodnie z art. 83 ust. 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28.07.2005 r. w orzeczeniu

kończącym postępowanie w sprawie sąd orzeka o poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa wydatkach, stosując odpowiednio przepisy art. 113. Zgodnie z art. 113 ust. 1 ww. ustawy kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Zgodnie z powoływanym już art. 100 zd.2 k.p.c. sąd może włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko, co do nieznaczej części swego żądania albo, gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. W związku z powyższym, mając na uwadze ww. wynik procesu, w pkt IV wyroku w niniejszej sprawie nakazano stronie pozwanej zwrot ww. wydatków na rzecz Skarbu Państwa.

Z powyższych względów należało orzec jak w sentencji wyroku.